Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (čtvrtého senátu)

21. ledna 2016*

„Řízení o předběžné otázce — Nařízení (ES) č. 883/2004 — Článek 5 — Pojem ‚rovnocenné dávky' — Shodné nakládání s dávkami ve stáří dvou členských států Evropského hospodářského prostoru — Vnitrostátní právní úprava, která při výpočtu výše pojistného na sociální zabezpečení zohledňuje dávky ve stáří pobírané v jiných členských státech"

Ve věci C-453/14,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Verwaltungsgerichtshof (Správní soud, Rakousko) ze dne 10. září 2014, došlým Soudnímu dvoru dne 29. září 2014, v řízení

Vorarlberger Gebietskrankenkasse,

Alfred Knauer

proti

Landeshauptmann von Vorarlberg,

za přítomnosti:

Rudolfa Mathise,

SOUDNÍ DVŮR (čtvrtý senát),

ve složení L. Bay Larsen, předseda třetího senátu vykonávající funkci předsedy čtvrtého senátu, J. Malenovský, M. Safjan, A. Prechal (zpravodajka) a K. Jürimäe, soudci,

generální advokát: Y. Bot,

vedoucí soudní kanceláře: V. Giacobbo-Peyronnel, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 16. července 2015,

s ohledem na vyjádření předložená:

— za Vorarlberger Gebietskrankenkasse J. Lercherem, Rechtsanwalt,

— za A. Knauera J. Nagelem a M. Bitriolem, Rechtsanwälte,

— za rakouskou vládu G. Hessem, jako zmocněncem,

* Jednací jazyk: němčina.

— za vládu Spojeného království V. Kaye, jako zmocněnkyní, ve spolupráci s T. de la Marem, QC,

— za Evropskou komisi M. Kellerbauerem a D. Martinem, jako zmocněnci,

— za Kontrolní úřad ESVO M. Moustakali, X. Lewisem a M. Schneiderem, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 12. listopadu 2015,

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článku 5 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 ze dne 29. dubna 2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení (Úř. věst. L 166, s. 1; Zvl. vyd. 05/05, s. 72, a oprava Úř. věst. 2004, L 200, s. 1.), jakož i článku 45 SFEU.

2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi Vorarlberger Gebietskrankenkasse (oblastní zdravotní pojišťovna spolkové země Vorarlbersko, dále jen „zdravotní pojišťovna“) a A. Knauerem na jedné straně a Landeshauptmann von Vorarlberg (hejtman spolkové země Vorarlbersko) na straně druhé, ohledně povinnosti A. Knauera hradit pojistné v rakouském systému zdravotního pojištění z měsíčního důchodu, který je mu vyplácen v rámci zaměstnaneckého důchodového systému Lichtenštejnského knížectví.

Právní rámec

Unijní právo

3 Bod 9 odůvodnění nařízení č. 883/2004 zní:

„Soudní dvůr několikrát vyjádřil stanovisko k možnosti rovného zacházení [shodného nakládání] v případě dávek, příjmů a skutečností; tato zásada by měla být výslovně přijata a rozvíjena, přičemž je třeba respektovat obsah a smysl soudních rozhodnutí.“

4 Článek 3 uvedeného nařízení, nadepsaný „Věcná oblast působnosti“, stanoví:

„1. Toto nařízení se vztahuje na veškeré právní předpisy týkající se těchto oblastí sociálního zabezpečení:

[…]

d) dávky ve stáří;

[…]“

5 Článek 5 téhož nařízení, nadepsaný „Rovné [shodné] nakládání s dávkami, příjmy, skutečnostmi nebo událostmi“, zní:

„Nestanoví-li toto nařízení jinak a s ohledem na zvláštní prováděcí předpisy, použije se toto:

a) jsou-li podle právních předpisů příslušného členského státu pobírání dávek sociálního zabezpečení a jiného příjmu přiznávány určité právní účinky, příslušná ustanovení těchto právních předpisů se použijí také na pobírání rovnocenných dávek získaných podle právních předpisů jiného členského státu a na příjem získaný v jiném členském státě;

b) jsou-li podle právních předpisů příslušného členského státu právní účinky připisovány existenci některých skutečností nebo událostí, přihlíží tento členský stát k podobným skutečnostem nebo událostem, které nastaly v kterémkoli členském státě tak, jako by k nim došlo na jeho území.“

6 Článek 9 nařízení č. 883/2004, nadepsaný „Prohlášení členských států o oblasti působnosti tohoto nařízení“, v odstavci 1 stanoví, že členské státy písemně oznámí Evropské komisi mimo jiné i právní předpisy a systémy uvedené v článku 3 tohoto nařízení.

7 Článek 30 uvedeného nařízení, nadepsaný „Příspěvky důchodců“, stanoví:

„1. Instituce členského státu, která je podle právních předpisů, které uplatňuje, odpovědná za provádění srážek příspěvků na dávky v nemoci […] může vyžadovat a vymáhat tyto srážky vypočtené v souladu s platnými právními předpisy, jen pokud náklady na tyto dávky […] má nést některá instituce uvedeného členského státu.

2. Pokud […] je získání dávek v nemoci, mateřství a rovnocenných otcovských dávek podmíněno placením příspěvků nebo obdobných plateb podle právních předpisů členského státu, ve kterém dotyčný důchodce bydlí, nelze tyto příspěvky vybírat z důvodu tohoto bydliště.“

8 Článek 53 nařízení č. 883/2004, nadepsaný „Pravidla předcházení souběhu“, v odstavci 1 stanoví:

„Každý souběh dávek v invaliditě, ve stáří a pozůstalostních dávek vypočtených nebo poskytovaných stejné osobě na základě získaných dob pojištění nebo bydlení se považuje za souběh dávek stejného druhu.“

9 Článek 30 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009 ze dne 16. září 2009, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení č. 883/2004 (Úř. věst. L 284, s. 1), nadepsaný „Odvody důchodců“, zní:

„Pobírá-li osoba důchod z více než jednoho členského státu, výše odvodů srážených z veškerých vyplácených důchodů nesmí být v žádném případě vyšší než částka srážená osobě, která pobírá od příslušného členského státu stejně vysoký důchod.“

10 Nařízení č. 883/2004 a č. 987/2009 se podle rozhodnutí Smíšeného výboru [Evropského hospodářského prostoru] č. 76/2011 ze dne 1. července 2011, kterým se mění příloha VI (Sociální zabezpečení) a protokol 37 k Dohodě o EHP (Úř. věst. L 262, s. 33), uplatní i na Lichtenštejnsko.

Rakouské právo

11 Ustanovení § 73a odst. 1 zákona o sociálním zabezpečení (Allgemeines Sozialversicherungsgesetz), ve znění druhého zákona o změně systému sociálního zabezpečení z roku 2010 (2. Sozialversicherungs-Änderungsgesetz 2010, BGBl. I, 102/2010, dále jen „zákon o sociálním zabezpečení"), stanoví:

„Poživatel zahraničního důchodu, který spadá do působnosti

— [nařízení č. 883/2004] […]

[…]

musí, má-li nárok na dávky zdravotního pojištění, hradit pojistné v rámci systému zdravotního pojištění podle § 73 odst. 1 a 1a také z tohoto zahraničního důchodu. Toto pojistné je splatné v okamžiku vyplacení zahraničního důchodu."

12 Co se týče rakouského důchodového systému, zavedeného zákonem o sociálním zabezpečení, předkládající soud vysvětluje, že důchodové pojištění, které zabezpečuje pojištěnce zejména při sociálních událostech souvisejících s věkem, má pojištěnci umožňovat, aby si zachoval životní úroveň odpovídající té, kterou měl před odchodem do důchodu. Předpokladem nároku na starobní důchod je nejen dosažení zákonem stanoveného věku odchodu do důchodu, ale také účast na povinném pojištění po určitý počet dob. Povinné pojištění se vztahuje v zásadě na každou osobu, která je zaměstnaná u určitého zaměstnavatele za odměnu, jež překračuje určitou zanedbatelnou výši. Účastníci povinného důchodového pojištění, kteří chtějí vedle důchodu, na který mají nárok za běžných okolností, pobírat ještě doplňkový důchod, mají možnost se dobrovolně připojistit a hradit pojistné, jehož roční výše je omezena na určitou maximální částku. Co se týče systému důchodového pojištění založeného na průběžném financování, uhrazené pojistné se používá přímo k financování dávek. Správu důchodového pojištění zabezpečují pojišťovny.

Lichtenštejnské právo

13 Z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že lichtenštejnský důchodový systém je založen na třech pilířích – jde o důchodové a pozůstalostní pojištění (první pilíř), zaměstnanecký důchodový systém (druhý pilíř) a soukromě sjednaná připojištění (třetí pilíř).

14 Zatímco důchodové a pozůstalostní pojištění je příspěvkovým systémem financovaným z pojistného, zaměstnanecký důchodový systém, který je upraven zákonem o zaměstnaneckém důchodovém systému (Gesetz über die betriebliche Personalvorsorge) ze dne 20. října 1987, je systémem fondovým. Je vázán na systém důchodového a pozůstalostního pojištění, jakož i na pracovní poměr. Účast v zaměstnaneckém důchodovém systému je v zásadě povinná a spolu s důchodovým a pozůstalostním pojištěním má pojištěnci umožňovat, aby si zachoval životní úroveň odpovídající té, kterou měl před odchodem do důchodu. Provádění zaměstnaneckého důchodového systému v zásadě přísluší subjektu, který zřizuje nebo využívá zaměstnavatel, tj. orgánu sociálního zabezpečení. Tyto orgány mohou zabezpečovat pouze minimální zákonné dávky nebo mohou zajišťovat výplatu dávek, které jsou vyšší než tyto minimální dávky – vždy ve stejném právním a organizačním rámci. Vymezení a organizace zaměstnaneckého důchodového systému se v podstatné míře neřídí osobní iniciativou či vůlí osob dotčených sociálními událostmi souvisejícími s věkem.

15 Lichtenštejnské knížectví oznámilo zákon o zaměstnaneckém důchodovém systému podle článku 9 nařízení č. 883/2004 jako právní předpis spadající do věcné působnosti tohoto nařízení.

Spor v původním řízení a předběžná otázka

16 Z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že A. Knauer a R. Mathis mají bydliště v Rakousku a jako poživatelé rakouského důchodu jsou pojištěni v rámci systému zdravotního pojištění podle zákona o sociálním zabezpečení. Vzhledem k tomu, že dříve pracovali ve Švýcarsku a Lichtenštejnsku, pobírají starobní důchod od penzijního fondu v rámci lichtenštejnského zaměstnaneckého důchodového systému (dále jen „lichtenštejnský penzijní fond“).

17 Zdravotní pojišťovna uložila A. Knauerovi a R. Mathisovi, aby od října 2011 hradili z měsíčních důchodů, které jim vyplácí lichtenštejnský penzijní fond, pojistné v rámci systému zdravotního pojištění.

18 Dvěma rozhodnutími ze dne 10. prosince 2013 hejtman spolkové země Vorarlbersko výši pojistného v rámci systému zdravotního pojištění, hrazeného A. Knauerem a R. Mathisem, snížil, jelikož se domníval, že do působnosti nařízení č. 883/2004 spadá pouze část zaměstnaneckého důchodového systému – a to ta, která odpovídá minimálním zákonným dávkám – a vztahuje se tak na ni povinnost hradit pojistné, jež je stanovena v § 73a zákona o sociálním zabezpečení. Doplňková část upravená v zákoně o zaměstnaneckém důchodovém systému, jíž odpovídají vyšší než minimální dávky, do zmíněné působnosti naopak nespadá. Stejné platí i o části lichtenštejnského zaměstnaneckého důchodového systému, jíž odpovídají dávky vyplácené z pojistného uhrazeného před vstupem zákona o zaměstnaneckém důchodovém systému v platnost, tj. před 1. lednem 1989. K této části je tudíž třeba přistupovat stejně jako k části doplňkové.

19 Zdravotní pojišťovna podala proti těmto dvěma rozhodnutím žalobu u předkládajícího soudu a A. Knauer podal žalobu proti rozhodnutí, které se jej týkalo. Podle zdravotní pojišťovny se má pojistné vypočítat z měsíčních důchodů, které A. Knauerovi a R. Mathisovi vyplácí lichtenštejnský penzijní fond, v plném rozsahu, zatímco A. Knauer je toho názoru, že se z těchto důchodů nemá hradit žádné pojistné.

20 Předkládající soud se domnívá, že výsledek porovnání zákonných podmínek přiznání starobních důchodů poskytovaných podle zákona o sociálním zabezpečení na jedné straně a zákona o zaměstnaneckém důchodovém systému na straně druhé naznačuje, že se jedná o rovnocenné dávky ve smyslu čl. 5 písm. a) nařízení č. 883/2004. Má za to, že uvedené důchody spadají do působnosti tohoto nařízení. Opírají se totiž o právní předpisy dotyčného státu, které se týkají odvětví nebo systému sociálního zabezpečení v oblasti dávek ve stáří, a Lichtenštejnské knížectví oznámilo zákon o zaměstnaneckém důchodovém systému v plném rozsahu jako právní předpis, který spadá do věcné působnosti uvedeného nařízení.

21 Předkládající soud má nicméně za to, že nelze vyloučit, že lichtenštejnský zaměstnanecký důchodový systém nelze – bez ohledu na to, že patří do kategorie koordinovaných důchodových systémů, což bylo potvrzeno uvedeným oznámením – považovat za rovnocenný ve smyslu článku 5 téhož nařízení, a to proto, že nabízí pojištěncům možnost si samostatně upravit svůj vlastní důchodový režim, a nelze podle něj vyloučit ani to, že zahrnutí všech dávek vyplácených v rámci uvedeného důchodového systému do vyměřovacího základu pojistného na rakouské zdravotní pojištění je podle unijního práva nutno považovat za protiprávní opatření, jelikož představuje překážku volného pohybu, jehož zásada je zakotvena v článku 45 SFEU.

22 Za těchto podmínek se Verwaltungsgerichtshof (Správní soud) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Musí být článek 5 nařízení č. 883/2004 s přihlédnutím k článku 45 SFEU vykládán v tom smyslu, že starobní důchody vyplácené v rámci zaměstnaneckého důchodového systému (který – obdobně jako ‚druhý pilíř‘ lichtenštejnského důchodového systému v projednávaném případě – byl zaveden státem a je tímto státem zabezpečován, má pojištěnci přiměřeným způsobem umožňovat, aby si zachoval

svoji obvyklou životní úroveň, který funguje na základě fondového principu, je v zásadě povinný, avšak může stanovit i odvádění pojistného přesahujícího zákonem stanovené minimum, jakož i vyšší dávky, a jehož provádění přísluší orgánu sociálního zabezpečení, který zřizuje nebo využívá zaměstnavatel) a starobní důchody vyplácené v rámci zákonného důchodového systému (který – obdobně jako rakouský systém v projednávaném případě – byl rovněž zaveden státem a je tímto státem zabezpečován, má pojištěnci přiměřeným způsobem umožňovat, aby si zachoval svoji obvyklou životní úroveň, ale který funguje na základě zásady průběžného financování, je povinný a jeho provádění přísluší zákonem zřízeným orgánům důchodového pojištění) jsou ve smyslu tohoto ustanovení ‚rovnocennými' dávkami?"

K předběžné otázce

23 Na úvod je třeba zaprvé uvést, že pokud byly dávky ve stáří uvedeny v prohlášení ve smyslu článku 9 nařízení č. 883/2004, spadají do působnosti tohoto nařízení (v tomto smyslu viz rozsudky Mora Romero, C-131/96, EU:C:1997:317, bod 25, jakož i Pérez García a další, C-225/10, EU:C:2011:678, bod 36).

24 Je nesporné, že na zaměstnanecký důchodový systém, o který se jedná v původním řízení, se prohlášení Lichtenštejnského knížectví – které je pro účely uplatnění nařízení č. 883/2004 nutno považovat za členský stát – na základě článku 9 tohoto nařízení vztahovalo v plném rozsahu. Je tudíž třeba mít za to, že dávky ve stáří poskytované v rámci tohoto systému spadají do působnosti uvedeného nařízení.

25 Zadruhé, i když se otázka obecně vztahuje k článku 5 nařízení č. 883/2004, ve skutečnosti se týká výkladu pojmu „rovnocenné dávky" ve smyslu čl. 5 písm. a) tohoto nařízení.

26 Za těchto okolností je nutno otázku položenou předkládajícím soudem chápat tak, že se jí tento soud táže, zda musí být čl. 5 písm. a) uvedeného nařízení vykládán v tom smyslu, že za takových okolností, jaké nastaly v původním řízení, představují dávky ve stáří vyplácené v rámci zaměstnaneckého důchodového systému jednoho členského státu a dávky ve stáří vyplácené v rámci zákonného důchodového systému jiného členského státu, které spadají v obou případech do působnosti téhož nařízení, rovnocenné dávky ve smyslu tohoto ustanovení.

27 Podle ustálené judikatury Soudního dvora platí, že pro určení působnosti ustanovení unijního práva, v projednávaném případě čl. 5 písm. a) nařízení č. 883/2004, je třeba vzít v úvahu zároveň jeho znění, kontext i cíle (viz zejména rozsudek Angerer, C-477/13, EU:C:2015:239, bod 26 a citovaná judikatura).

28 Ve znění tohoto ustanovení není upřesněn způsob, jakým je třeba vyložit výraz „rovnocenné dávky". Jak ovšem uvedl generální advokát v bodě 54 svého stanoviska – na rozdíl od toho, co naznačuje Komise – pojem „rovnocenné dávky" ve smyslu čl. 5 písm. a) nařízení č. 883/2004 nemá nutně tentýž význam jako pojem „dávky stejného druhu", který se vyskytuje v článku 53 tohoto nařízení. Pokud by totiž unijní normotvůrce chtěl uplatnit kritéria vymezená judikaturou týkající se výkladu pojmu „dávky stejného druhu" v kontextu aplikace pravidel předcházení souběhu, použil by v rámci uplatnění zásady shodného nakládání stejnou terminologii.

29 Co se týče kontextu čl. 5 písm. a) nařízení č. 883/2004, je pravda, že – jak tvrdí rakouská vláda – podmínky, při jejichž splnění může instituce členského státu za takových okolností, jaké nastaly v původním řízení, vyžadovat a vymáhat pojistné na dávky v nemoci, upravují jiná ustanovení, jako jsou například článek 30 tohoto nařízení a článek 30 nařízení č. 987/2009. Tato okolnost nicméně sama o sobě nevylučuje, že tyto podmínky může upravovat i čl. 5 písm. a).

30 Z článku 30 nařízení č. 883/2004 a článku 30 nařízení č. 987/2009 ostatně vyplývá, že tyto články zavádí přesně stanovené meze možnosti členských států vyžadovat a vymáhat pojistné mimo jiné na dávky v nemoci. Postupy vyžadování a vymáhání však nemají upravovat tak, aby byly na základě úvodní věty článku 5 nařízení č. 883/2004 vyloučeny z působnosti čl. 5 písm. a).

31 Pokud jde o cíl čl. 5 písm. a) nařízení č. 883/2004, z bodu 9 odůvodnění tohoto nařízení vyplývá, že unijní normotvůrce chtěl zásadu shodného nakládání s dávkami, příjmy a skutečnostmi, kterou vytyčila judikatura, zakotvit do textu tohoto nařízení proto, aby byla rozvíjena, a to za současného respektování obsahu a smyslu rozhodnutí Soudního dvora.

32 Je tedy třeba předně uvést, že určité dvě dávky ve stáří nelze považovat za rovnocenné ve smyslu čl. 5 písm. a) uvedeného nařízení pouze proto, že spadají do působnosti tohoto nařízení. Kromě toho, že takový výklad nevyplývá z judikatury Soudního dvora, je totiž třeba podotknout, že by mohl zbavit smyslu požadavek rovnocennosti, upravený ve zmíněném ustanovení a unijním normotvůrcem zamýšlený, jelikož toto ustanovení se každopádně uplatní pouze na dávky spadající do působnosti uvedeného nařízení.

33 Co se konkrétně týče takových dávek ve stáří, o které se jedná v původním řízení, s přihlédnutím k judikatuře Soudního dvora, na kterou poukazuje unijní normotvůrce v bodě 9 odůvodnění nařízení č. 883/2004, je třeba dále podotknout, že pojem „rovnocenné dávky“ ve smyslu čl. 5 písm. a) tohoto nařízení musí být vykládán tak, že v podstatě odkazuje na dvě dávky ve stáří, které jsou srovnatelné (v tomto smyslu viz rozsudek Klöppel, C-507/06, EU:C:2008:110, bod 19).

34 Co se týče srovnatelnosti takových dávek ve stáří, je třeba vzít v úvahu cíl, který sledují tyto dávky a právní úpravy, kterými byly zavedeny (obdobně viz rozsudek O, C-432/14, EU:C:2015:643, bod 33).

35 Pokud jde o věc v původním řízení, ze samotného znění otázky vyplývá, že dávky ve stáří vyplácené v rámci lichtenštejnského zaměstnaneckého důchodového systému a dávky ve stáří vyplácené v rámci rakouského zákonného důchodového systému sledují stejný cíl, kterým je zajistit jejich poživatelům zachování životní úrovně odpovídající té, kterou měli před odchodem do důchodu.

36 Z toho vyplývá, že takové dávky ve stáří, o jaké jde v původním řízení, je nutno považovat za srovnatelné. Jak v tomto ohledu uvedl generální advokát v bodě 60 svého stanoviska, okolnost, že mezi dávkami existují odlišnosti, zejména pokud jde o způsob, jakým se získává nárok na jejich poskytnutí, nebo o možnost pojištěnců pobírat doplňkové fakultativní dávky, nemůže odůvodnit odlišný závěr.

37 Konečně se nezdá, že existuje objektivní důvod k tomu, aby s dotyčnými dávkami ve stáří nebylo za takových okolností, jaké nastaly v původním řízení, zacházeno stejně. Takový důvod by mohl být dán případně tehdy, pokud by – jak správně uvedl Kontrolní úřad ESVO – se v Rakousku sráželo pojistné na dávky v nemoci z dávek ve stáří vyplácených v rámci lichtenštejnského zaměstnaneckého důchodového systému, byť bylo takové pojistné sraženo už v Lichtenštejnsku. Ze spisu, který byl předložen Soudnímu dvoru, nicméně nevyplývá, že by tomu tak bylo za okolností, které nastaly ve věci v původním řízení.

38 Na položenou otázku je tudíž třeba odpovědět tak, že čl. 5 písm. a) nařízení č. 883/2004 musí být vykládán v tom smyslu, že za takových okolností, jaké nastaly v původním řízení, představují dávky ve stáří vyplácené v rámci zaměstnaneckého důchodového systému jednoho členského státu a dávky ve stáří vyplácené v rámci zákonného důchodového systému jiného členského státu, které spadají v obou případech do působnosti téhož nařízení, rovnocenné dávky ve smyslu tohoto ustanovení, jelikož obě kategorie dávek sledují stejný cíl, kterým je zajistit jejich poživatelům zachování životní úrovně odpovídající té, kterou měli před odchodem do důchodu.

K nákladům řízení

39 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (čtvrtý senát) rozhodl takto:

Článek 5 písm. a) nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 ze dne 29. dubna 2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení musí být vykládán v tom smyslu, že za takových okolností, jaké nastaly v původním řízení, představují dávky ve stáří vyplácené v rámci zaměstnaneckého důchodového systému jednoho členského státu a dávky ve stáří vyplácené v rámci zákonného důchodového systému jiného členského státu, které spadají v obou případech do působnosti téhož nařízení, rovnocenné dávky ve smyslu tohoto ustanovení, jelikož obě kategorie dávek sledují stejný cíl, kterým je zajistit jejich poživatelům zachování životní úrovně odpovídající té, kterou měli před odchodem do důchodu.

Podpisy